

Voi herrasmiestä

Herrasmies Jimin väritykseen on käytetty paljon liitua mikä antaa tarinalle hyvin lämpimän pohjavireen. Briggsin edellisenkin teos, Lumiukko, oli upean hienovaraisesti väritytty.

MUTTA! Miksi ihmeessä kallis sarjakuvakirja on annettu keskinkertaisen amatöörin tekstattavaksi?

Kirjasinten koot vaihtelevat lauseiden sisällälläkin, välillä tussia on valahtanut liikaa joillekin kirjaimille, välillä rivit eivät ole mahtuneet puhekupliin, jne. Noista syistä lukokokemuksesta tulee erittäin rasittava ja vieläpä aivan turhaan: Suomessa on nimittäin monta huippuluokan tekstatajaa.

Käsin tekstaaminen on yleensä aina parempi vaihtoehto kuin latominen, joka ei ota huomioon puhekuplien vaihtelevia kokoja ja muotoja. Ladonta vesittää sitä paitsi usein herkkää lukutapahtumaa: käsityönä tehtyjen piirrosten keskeen työnnetään jotain kylmän koneellista. Olkoon tuo rohkaisuna Gummerukselle että se tekstauttaisi sarjansa myös jatkossa, mutta kunnolla.

Herrasmies Jim
tekijä: Raymond Briggs
32 sivua, värillinen
Gummerus, 1980
kääntäjä: Risto Lehmusoksa
tekstataaja: ?
hinta: 42,-

On useita tapoja pilata sarjakuvakirja. Tavallisimpia niistä ovat huono piirrostyö, kömpelö juoni, surkea väritys ja huono käännös. Harvinaisinta on turmella kokonaisuus tekstauksella. Sen on kuitenkin Gummerus onnistunut tekemään uusimmassa Briggs -kirjassaan.

Jim Bloggs on hivenen yli 50-vuotias pieni mies, joka työkseen pesee miesten vessoja. Hän asuu vaimonsa kanssa Birminghamissa, katselee iltaisin televisiota ja lukee sarjakuvalehtiä ja poikien seikkailukertomuksia sekä unelmoi paremmasta tulevaisuudesta. Lopulta Jimin todellisuudentaju sekoaa tyystin ja hän ryhtyy vanhalla asilla ratsastavaksi maantierosvoksi, takertuu byrokratian hampaisiin ja lopulta hänet heitetään oikeudenkäyntitarassin jälkeen vankilaan.

Tarina on ahdistava ja se muistuttaa kovasti Jerzy Kosinkin kirjasta tehtyä elokuvaa Tervetuloa Mr. Chance. Paitsi että Briggsin tarina on paljon ahdistavampi.

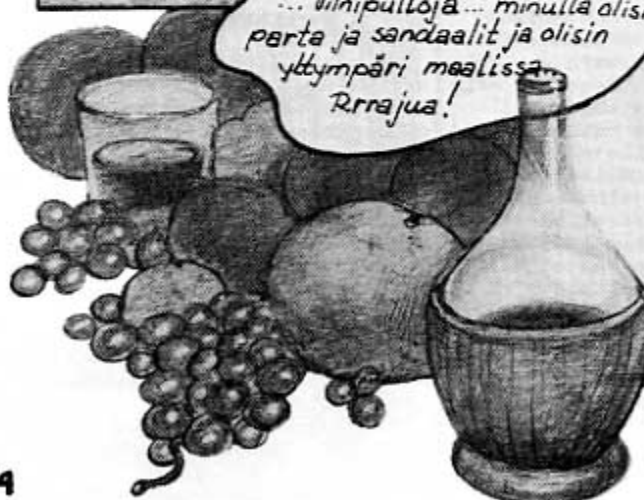
Jim Bloggs on yksinomaan viihteestä henkisen ravintonsa saavan ihmisen kärjistetyin muoto. Jim Bloggsin hahmoa on kärjistetty mielestäni liiankin pitkälle, sillä tuskastuvin hänen äärimmäiseen ahdistavaan yksinkertaisuuteensa.

Herkullisimmillaan Herrasmies Jim on byrokratian eri muotojen terävässä kuvailussa. Jim Bloggsin törmäilyt kaikenlaisten viranomaisten kanssa paljastavat hyvin kuinka kapeassa tunnelissa nykyajan ihmisten on kuljettava välttyäkseen vaikeuksilta.

Tarinan lopussa vaikeuksiin joutunut Jim oppii läksynsä: jokainen muistakoon oman asemansa. Aisan yli ei saa potkia. Alistetut kuulevat riisutun totuuden elämästä.

Briggsin naivistinen tyyli sopii erinomaisesti Jim-ressukan tarinan kuvittamiseen. Välillä Jimin päiväunet räjähtävät jopa aukeaman peittäviksi yksittäisiksi kuviksi, joiden erilainen piirrostyylillä rikastuttaa hienosti kokonaisuutta.

Byrokratian palkkarengit kuvataan upeasti karrikoiden kasvottomasta pysäköinninvalvojasta aina peruukkinsa alta lymyvään tuomariin asti virkavalta on valovuosien etäisyydellä tavallisesta ihmisestä.

Herrasmies Jim on aikuisten sarjakuva siinä missä Turha Joukokin. Siinä missä toinen puhuu piirrosviivallaankin turhautuneen hermostuneesti, toinen lähtee toisesta äärimmäisyydestä; lapsenomaisen yksinkertaisesta kerrontatavasta.

Hyvä, Briggs ja kiitos, Gummerus!

Juhani Tolvanen